

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Бургас, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова

Радостина К. Калиманова

при участието на секретаря Станка Ст. А.
като разгледа докладваното от Радостина К. Калиманова Въззивно гражданско дело № 20232000500446 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

С решение № 133 от 09.06.2023 година, постановено по гражданско дело № 504/2023 година по описа на Окръжен съд-Сливен „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, със седалище град София и адрес на управление район „Триадица“, бул. „Витоша“ 18Б, ЕИК *****, представлявано заедно от К. Х. Ч. и Б. А. В. е осъдено да заплати на Р. А. М. от град Сливен, ул. „****“, ЕГН *****, сумата 60 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на нейния фактически съжител А. Х. М., настъпила на ***** година в резултат на ПТП от 02.08.2019 година, ведно със законната лихва, считано от 29.08.2019 година до окончателното и изплащане; на Й. И. Г. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, сумата 50 000 лева, представляваща обезщетение на неимуществени вреди от смъртта на неговия баща А. Х. М., настъпила на ***** година в резултат на ПТП от 02.08.2019 година, ведно със законната лихва, считано от 29.08.2019 година до окончателното изплащане и на М. И. А. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, сумата 50 000 лева, представляваща обезщетение на неимуществени вреди от смъртта на нейния баща А. Х. М., настъпила на ***** година в резултат на ПТП от 02.08.2019 година, ведно със законната лихва, считано от 10.09.2019 година до окончателното изплащане, като исковете за разликата над уважените до предявените размери от 200 000 лева, както и претенцията за присъждане на законна лихва за периода ***** година - датата на деликта до предявяване на извънсъдебните претенции към застрахователя са отхвърлени.

Против така постановеното съдебно решение са постъпили въззивни жалби от „ДЗИ -

Общо застраховане“ ЕАД от една страна и Р. А. М., Й. И. Г. и М. И. А. от друга.

Въззивникът-ответник „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД обжалва решението, като твърди, че същото е нищожно, недопустимо и неправилно. Поддържа, че съдът е допуснал процесуални нарушения, извършил е неточен и непълен анализ на събраните доказателства. Счита решението за нищожно поради липса на задължителен реквизит - банкова сметка, по която да се преведат присъдените суми.

Изтъква, че при постановяването му е нарушен принципа на справедливостта, тъй като съдът не е съобразил критериите, установени в ППВС № 4/68 година. Намира определените от първоинстанционния съд обезщетения за твърде завишени, въпреки недоказаността на исковите по размер. Отделно от това, при определяне на обезщетенията не били взети предвид момента на настъпване на вредите и съдебната практика, определяща обезщетения към 2019 година. Като правилен се преценява изводът на съда за съпричиняване на вредите от пострадалия, но счита, че определеният процент - 50% е по-малък от действителния, тъй като М. спомогнал за собственото си увреждане и съпричиняването с поне 70-80%.

В уточнение към въззивната си жалба „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД заявява, че обжалва решението в осъдителната му част изцяло. Посочено е, че отговорността на водача Х. Е. не е доказана по основание и размер. Същият нямал техническата възможност да предотврати ПТП, като причината за настъпването му била само неправилното поведение на пострадалия, който предприел пресичане на дясната пътна лента, навлизайки в опасната зона на автомобила, придвижвайки се в тъмната част на денонощието с каруца, без светлинен източник и светлоотразители. Поддържа, че водачът на автомобила бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на произшествието, не бил нарушил правилата за движение и последвалото събитие било случайно. Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което исковите да бъдат отхвърлени изцяло, както и за присъждане на сторените разноски.

В депозирания в срока по чл. 263 от ГПК отговор от Р. А. М., Й. И. Г. и М. И. А. се поддържа, че въззивната жалба на застрахователя е неоснователна, а последвалото уточнение недопустимо. Твърди се, че в уточнението са релевирани нови оплаквания, които е следвало да бъдат посочени в основната жалба, поради което и същите не трябва да се вземат предвид от въззивната инстанция. Аргументите за завишени размери на обезщетенията и неправилно приложение на материалния закон - чл. 52 от ЗЗД били несъстоятелни. Според въззивниците-ищци, не само, че обезщетенията не били в завишен размер, но според тях те били занижени, като не били взети предвид конкретните обстоятелства, свързани с начина, по който била понесена смъртта на М.. Водачът на автомобила бил признат за виновен с влязла в сила присъда, която следвало да бъде зачетена, а отделно от това доводите за неговото виновно и противоправно поведение се подкрепяли от двете заключения на автотехническата експертиза.

Твърдят, че оплакванията за занижен принос на пострадалия са неоснователни и същевременно поддържат, че пострадалият нямал никакъв принос за настъпване на вредите.

Съдът приел за доказан механизъм на ПТП, като се позовал на обстоятелства, за които нямало събрани доказателства по предвидения от ГПК ред. Наред с това счел, че било осъществено нарушение по чл. 71, ал. 1 от ЗДвП, без такова да било релевирано с отговора на исковата молба. Не била установена забрана за движение на ППС с животинска тяга в процесния участък, не била установена надлежно липсата на светлоотразителни елементи и източник на светлина, не било установено нарушение на задължението за ползване на светлоотразителна жилетка, които да са в причинна връзка с настъпването на ПТП. Въззивниците-ищци претендират, че поведението на М. било изцяло правомерно и изводът за съпричиняване на вредите не намирал опора в доказателствения материал. В случай, че се приеме съпричиняване, то според тях категорично същото не било в размер на 50%. Молят жалбата да бъде оставена без уважение и да им се присъдят разноски.

Депозирана е въззивна жалба и от Р. А. М., Й. И. Г. и М. И. А., с която решението се обжалва в частта, в която исковете са отхвърлени над присъдените до предявените размери от 200 000 лева за всеки ищец. Въззивниците-ищци поддържат, че решението е неправилно, тъй като съдът определил обезщетението при неправилно приложение на материалния закон, в изключително занижен размер, както и неправилно приел наличие на съпричиняване. Поддържат, че справедливия размер на обезщетението, съответстващ на обема на неимуществените вреди възлиза на по 200 000 лева за всеки един от тях. Релевантните за определяне на обезщетението доказателства останали недооценени от решаващия съд. Разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД била приложена формално и не били съобразени обективните критерии, посочени в ППВС №4/68 година. Съдът не взел предвид ежегодно нарастващите размери на застрахователните лимити, икономическата конюнктура и практиката на съдилищата. Неправилно била приложена от съда разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, като се позовавал на нарушения, допуснати от водача на каруцата М. - движение при липса на светлоотразителни елементи и източник на светлина, движение в забранен участък и внезапна промяна в посоката на движение. За доказан бил приет механизъм на ПТП с позоваване на обстоятелства, за които нямало събрани доказателства по предвидения от ГПК ред, както и на оспорената АТЕ и без да бъде съобразено, че са налице данни не за внезапно навлизане на ППС на платното за движение косо на лекия автомобил и пресичане на дясната пътна лента, а за движение на каруцата в полагащата ѝ се пътна лента и в посока, обратна на движението на лекия автомобил. Съдът приел, че е осъществено нарушение по чл. 71, ал. 1 от ЗДвП, без такова да било релевирано с отговора на исковата молба. Твърди се, че не била установена забрана за движение на ППС с животинска тяга в процесния участък, не била установена надлежно липсата на светлоотразителни елементи и източник на светлина, не било установено нарушение на задължението за ползване на светлоотразителна жилетка, които да са в причинна връзка с настъпването на ПТП. Въззивниците-ищци претендират, че поведението на М. било изцяло правомерно и изводът за съпричиняване на вредите не намира опора в доказателствения материал. В случай, че се приеме съпричиняване, то според тях категорично то не било в размер на 50%, тъй като това означавало, че двамата водачи носят еднакъв обем на отговорност.

Поддържа се, че първоинстанционният съд допуснал съществено процесуално нарушение, като не назначил съдебно-психиатрични експертизи и не допуснал разпит на всички поискани свидетели. Моли се решението да бъде отменено в обжалваната част и да се постанови друго такова, с което в полза на Й. И. Г. и М. И. А. да бъдат присъдени допълнителни обезщетения от още 150 000 лева, а в полза на Р. А. М. се присъди допълнително обезщетение от още 140 000 лева, ведно със законна лихва от датата на увреждането. Моли се да бъдат присъдени разноски.

Постъпил е отговор от „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, с който се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Настоява се, че определените обезщетения са силно завишени. Поддържа се, че в производството е доказано неправилно поведение на пострадалия като водач на ППС с животинска тяга.

Въззивните жалби са подадени в преклузивния срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговарят на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същите са допустими за разглеждане по същество. При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл. от 269 от ГПК, Апелативен съд-Бургас констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Както в доктрината, така и в съдебната практика се приема, че е нищожно съдебното решение, постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемото решение или неподписаното решение /така и в Тълкувателно решение № 1 от 10.02.2012 година на ВКС по тълк. дело № 1/2011 година, ОСГТК/. В конкретния случай нито едно от посочените основания, водещи до нищожност на съдебното решение не е налице, поради което и поддържаните в тази насока от въззивника-ответник доводи, обосновани с липсата на посочване на номера на банкови сметки на ищците са неоснователни.

По отношение на наведените в жалбата съображения за неговата неправилност, Бургаският апелативен съд, като взе предвид доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства поединично и в тяхната съвкупност и съобрази и разпоредбите на закона, намира следното:

Установява се от доказателствения материал по делото, че на 02.08.2019 година, около 21.45 часа, на път I-6, км 456+800 м, между град Карнобат и град Айтос, е настъпило пътнотранспортно произшествие между автомобил марка „Фолксваген“, модел „Венто“, с рег. № *****, управляван от Х. М. Е. и пътно превозно средство с животинска тяга - каруца, теглена от кон, управлявана от А. Х. М., в резултат на което е била причинена смъртта на последния.

С присъда № 61 от 6.12.2022 година, постановена по нохд № 881/2022 година по описа на Окръжен съд-Бургас, влязла в законна сила на 22.12.2022 година, прекият причинител на увреждането - Х. М. Е., по повод гореописаното деяние, е признат за виновен за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, съставляващо престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, предл. 1-во във връзка с чл. 342, ал. 1 във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, за което му е наложено наказание

„Лишаване от свобода“ за срок от една година, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.

Влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна, съгласно чл. 300 от ГПК, за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. От така казаното по-горе и при съобразяване на сочената правна норма се налага извода, че извършването на посоченото деяние, от което са произтекли вреди и в частност е настъпила смъртта на А. Х. М., от Х. М. Е. виновно са обстоятелства, които не могат да бъдат преразглеждани предвид установената забрана в същата. Това също така налага и извода за неоснователност на заявените във въззивната жалба от въззивника-ответник доводи, че отговорността на водача Х. М. Е. не е доказана по безспорен начин, както и че същият не е нарушил виновно правилата за движение. Именно по тези съображения неоснователно се явява и поддържаното, че произшествието е настъпило изцяло по вина на водача на каруцата или това е пострадалото лице.

С оглед на горното, следва да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране на деликтната отговорност на водача на моторното превозно средство лек автомобил марка „Фолксваген“ - Х. Е., чието поведение именно е довело до настъпване на произшествието. Налице са елементите на приложимата правна норма, а именно противоправно действие, вреда и причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди, както и вина. Последната се предполага до доказване на противното, като в настоящия процес тя е и безспорно установена с влязлата в сила и посочена по-горе присъда на наказателния съд.

При наличието на валидно сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, увредените от деликта лица могат да претендират обезщетение пряко от застрахователя при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ. От представените по делото доказателства се установява, че ищците са депозирали пред застрахователя претенции за определяне и изплащане на обезщетение. По подадените заявления е образувана щета, като ответникът не е определил и не е изплатил на същите обезщетение.

При съобразяване горното, както и на останалите наведени във въззивните жалби доводи и съображения следва да се заключи, че основния спор между страните е свързан с определяне на размера на търсените обезщетения за вреди, за това налице е съпричиняване и ако да, какъв е неговия процент.

Неимуществените вреди се обезщетяват съгласно чл. 52 от ЗЗД по справедливост. При определяне размера на обезщетението, съдът взема предвид характера и степента на уврежданията, прогнозата за тяхното възстановяване, развитие на посттравматични заболявания, намаляването на работоспособността, възрастта на пострадалия, икономическата конюнктура, както и съпричиняването за настъпване на вредоносния резултат. Понятието неимуществени вреди, включва всички онези телесни и психически

увреждания на пострадалото лице и претърпените от него болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни емоционални изживявания на лицето, общоизвестно намиращи отражение не само върху психиката, но и създаващи социален дискомфорт за определен период от време.

Събраните по делото доказателства сочат, че първите двама ищци Й. Г. и М. А. са деца на починалия А. М., а третата ищца - Р. М. е фактически негов съжител. Всички разпитани по делото свидетели сочат, че съвместното им съжителство е продължило близо 30 години, през който период от време те заедно са отгледали неговите деца от предходен брак. Двамата са живеели много добре, обичали са се, уважавали са се, били са неразделни. Тя е понесла много тежка смъртта му, Али и липсва и на нея и е много тежко без него. Скъrbта и не е отшумяла и още страда дълбоко. В негово лице тя е загубила човека, с който са споделяли радости и несгоди и който е бил нейна опора. Двете му деца - Й. и М. имат свои семейства, като с това на сина му Али и Р. са живеели заедно. Дъщеря му след като се е омъжила се е преместила да живее в друго населено място, но е идвала много често на посещения при баща си и е поддържала поС.на връзка с него. Двамата много са обичали и уважавали баща си, много са страдали и продължават да страдат от внезапната загуба на своя родител, който ги е подкрепял. Тримата ищци ходят често на гроба на А. М., плачат, продължават да скърбят за него. Починалият е бил добър човек, незлоблив, живеел е добре със семейството си. Към датата на произшествието, при което е настъпила неговата смърт същият е бил на 62 години, като липсват ангажирани доказателства е да бил трудово ангажиран, както и начина, по който е осигурявал прехраната и съществуването си. Липсват доказателства за това да е подпомагал финансово своите деца, които от своя страна към посочения по-горе момент са били на 36 години /Й./, съответно 34 години /М./, семейни, т. е. на възраст, която им позволява сами да се грижат за себе си и своите близки.

При съобразяване на така изложеното, като се вземат предвид всички посочени по-горе обстоятелства от значение за прилагане на критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, който легален термин е изпълнен с морално съдържание и се вземе предвид, че той не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни, обективно настъпили обстоятелства, като размерът му не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия, съдът намира, че справедливото обезщетение за претърпените от първите двама ищци - деца на починалото лице неимуществени вреди е в размер на по 150 000 лева за всеки един от тях, а това на третата ищца, която е била във фактическо съпругеско съжителство със същото на 180 000 лева. При определяне на размера на същите съдът съобрази критериите посочени в ППВС № 4/1968 година - момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицата, които претендират обезщетение, действително съдържание на съществувалите между пострадалия и претендиращите обезщетение житейски отношения, установено в процеса от доказателствения материал, което го мотивира да приеме, че паричният еквивалент на понесените от тях болки и страдания от смъртта на техния фактически съжител и баща следва да се определи в горните размери. Така казаното сочи на

основателност на заявените във въззивната жалба на ишците оплаквания за определяне на дължимото им обезщетение в занижен размер и съответно на неоснователност на тези на въззивника-ответник за определяне на същите в силно завишени размери.

При това положение и за определяне размера на дължимото на въззивниците - ищци обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди следва преди всичко да се отговори допринесъл ли е пострадалия за настъпването на вредоносния резултат, което обстоятелство да бъде взето съответно предвид от съда в тази насока. С нормата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на дължимото обезщетение за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, когато пострадалият е допринесъл за увреждането. Приложението на това правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането, т. е. когато е налице причинна връзка между негови действия или бездействия и вредоносния резултат. При обективното съпричиняване от страна на пострадалия по смисъла на цитираната по-горе правна норма, намаляването на дължимото от делинквента обезщетение не е обусловено от преценката дали е налице виновно поведение на пострадалото лице. Принос за настъпване на увреждането ще е налице във всички случаи, когато пострадалото лице със своето поведение е създало предпоставки за настъпване на вредите, или е допринесло за механизма на увреждането. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. В т. 7 от ППВС №17/1963 година е акцентирано върху предпоставките за намаляване на обезщетението за вреди от непозволено увреждане - допринасяне от страна на увредения за тяхното настъпване и пряка причинната връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат. Във всички случаи, обаче приносът на пострадалия следва да бъде доказан по категоричен начин от страната, направила възражение за съпричиняване. Недопустимо би било приложението на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, когато приносът на увреденото лице не е доказан при условията на пълно главно доказване, а е само предполагаем.

Ответникът е въвел в процеса възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, което е обосновано с твърдения, че А. Х. М. е управлявал животинска тяга без светлоотразителна жилетка през тъмната част на денонощието, каквото е нормативно установеното задължение. С действията си при управлението на животинската тяга същият нарушил разпоредбата на чл. 106, ал. 2 от ЗДП. Заявил е също така, че съпричиняването се изразява в нарушаването от негова страна на редица разпоредби на ЗДП и Правилника за неговото приложение. В този смисъл и поради това неоснователно се поддържа в жалбата на ишците, че е налице произнасяне свръхпетитум на първостепенния съд, разгледал възражението за съпричиняване. Видно от данните по делото, това възражение е въведено срочно - с отговора на исковата молба, квалифицирано е като основаващо се на нарушения на задълженията на водача на каруцата по силата на ЗДП, с конкретно посочени фактически основания. Не е налице изискване за инвокирания възражението да дава правна квалификация на нарушенията.

За установяване на тези твърдения по делото е била допусната и назначена съдебно-техническа експертиза, вещото лице по която в депозираното и прието заключение е посочило, че техническите причини, довели до настъпване на пътно-транспортното произшествие са няколко, а именно: технически неправилно поведение на водача на каруцата, който е предприел пресичане на дясната пътна лента, навлизайки в опасната зона за спиране на автомобила; движението на каруцата в тъмната част на денонощието без светлинен източник и светлоотразители в задната част на каруцата и движението на автомобила с технически несъобразена скорост съобразно видимостта пред него - технически правилно е водачът на автомобила да се движи със скорост, която му позволява да спре в зоната на видимост. Експертът е посочил също така, че водачът на автомобила е имал техническата възможност да се съобрази с видимостта и да намали скоростта на движение до технически съобразената такава от около 68 км/ч. и по-ниска от нея. Водачът на превозното средство с животинска тяга е имал техническата възможност да се убеди в наличието на приближаващ автомобил, с неговата скорост на движение и предприеме пресичане на платното за движение и навлизане в лентата за движение на автомобила след неговото преминаване. При реализиране на тези технически възможности всеки от двамата участника в произшествието е имал съответната възможност да го предотврати. В съдебно заседание експертът пояснява, че във всички случаи водачът на каруцата е следвало да ползва светлинен източник при движение в тъмната част на денонощието и на самата каруца. В случая, при попътно движение, светлоотразителите се поставят отзад на каруцата, а при насрещно движение - в челната част, като едновременно с това трябва да има и фенер или друг светлинен източник, с който да бъде обозначена самата каруца, не само със светлоотразителните елементи. При наличие на светлоотразителни елементи и светлинен източник водачът на автомобила би могъл да възприеме на достатъчно голямо разстояние опасност, на разстояние по-голямо от неговата опасна зона, която е около 110 м. и би могъл да предприеме действия за намаляване на скоростта при осветяване, но при наличие на светлинен източник, а не само на светлоотразители. В допълнителното заключение е посочено, че технически правилно е в случай на движение в тъмната част на денонощието водачът на каруцата да използва и светлинен източник, като той да бъде разклащан при възприемане на приближаващия автомобил - тези действия са с норма на техническа безопасност.

При съобразяване на всичко така казано, съдът намира наведеното по делото твърдение от въззивника - застраховател за доказано. Анализът на всички приобщени по делото доказателства, а също и основното и допълнителното заключения на вещото лице, изготвило автотехническата експертиза налага извод, че от страна на пострадалия са извършени такива действия, които се квалифицират като нарушение правилата за движение по пътищата и са в причинна връзка с настъпването на вредоносния резултат, поради което е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, съответно са налице предпоставките за намаляване на определените обезщетения. Установеното съпричиняване, съдът, при съобразяване на възприетата фактическа обстановка оценява на 2/3. При това следващите се на въззивниците -ищи обезщетение следва да бъдат намалени с

отчетената степен на съпричиняване. Поведението на пострадалия е релевантно за последиците, за които се търси обезщетение и следователно последните се намират в пряка и непосредствена причинна връзка с тях. Затова както нарушението на правилата за движение от страна на прекия причинител - водача на моторното превозно средство, така и нарушаването на същите правила от страна на пострадалия, описани по-горе като съвкупност от причини, разгледани в контекста на липсата на някоя от тях, т. е. с оглед на преценката им като необходими условия, както и с оглед на тази за значението им като степенуване за настъпването на резултата, разкриват наличието на посочената релевантна причинна връзка по смисъла на чл. 51, ал. 1, изр.1-во ЗЗД, което следва да намери отражение при обезщетяване на вредите. Съдът намира, че превес за настъпването на вредоносния резултат имат действията на пострадалия, нарушил няколко норми на ЗДП и Правилника за неговото прилагане. Същият е предприел управление на каруцата след употреба на значително количество алкохол, както е посочено в заключението на вещото лице по автотехническата експертиза, при което водачът и е предприел пресичане на лентата на движение на автомобила отляво надясно, като към момента на удара същата е била косо разположена, без при извършването на тази маневра да съобрази, че не трябва да създава опасност за останалите участници в движението, без той да е със светлоотразителна жилетка и да ползва светлинен източник, както и без каруцата да има светлоотразители. Следователно, претенциите на първите двама ищци - деца на А. М.. се явява основателни до размера на 50 000 лева, а тази на третата ищца - на 60 000 лева.

Върху размера на така присъдените обезщетения, съобразно заявеното искане се следва законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя; за периода от датата на деликта до така посочената дата претенцията е неоснователна. В този смисъл са изводите на окръжния съд досежно тези искове, които настоящият изцяло споделя и препраща към тях.

По горните доводи и съображения е налице съвпадение по отношение на крайния резултат, приет и от Сливенския окръжен съд, поради което и по изложените по-горе от настоящия състав доводи решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Ищците-въззивници не са представили доказателства за направени други разноски, освен за адвокатско възнаграждение, уговорено между тях като платимо при условията на чл. 38, ал. 1 от ЗА. Размера на същото, определено върху целия материален интерес пред настоящата инстанция, включващ заявления такъв като обжалваем и този, срещу който същите следва да се защитават във връзка с подадената от другата страна въззивна жалба възлиза на сумата от по 15 180 лева с включено ДДС за всеки един от тях или общо 45 540 лева. При съобразяване на изхода по настоящото дело, а именно отхвърляне на тяхната въззивна жалба с общ материален интерес от 440 000 лева и съответно отхвърляне на въззивната жалба на ответника с материален интерес от 160 000 лева, същото следва да бъде определено в размер на по 3 795 лева за първите двама ищци и съответно 4 554 лева за третата ищца.

На въззивника - ответник също се следват разноси, в размер на юрисконсултското възнаграждение за защита пред настоящата инстанция, определено по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 25, ал. 2 във връзка с ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ на 540 лева, от което на същия следва да бъде присъдена сумата от 360 лева, при съобразяване на горното правило, а именно заявения обжалваем материален интерес и съответно осъществената защита срещу материалния интерес, въведен като спорен с другата въззивна жалба, тази на ищите. Платената от него държавна такса за въззивно обжалване не следва да се присъжда поради отхвърляне на жалбата му.

Ето защо и по изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 133 от 09.06.2023 година, постановено по гражданско дело № 504/2023 година по описа на Окръжен съд-Сливен, с което „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, със седалище град София и адрес на управление район „Триадица“, бул. „Витоша“ 18Б, ЕИК *****, представлявано заедно от К. Х. Ч. и Б. А. В. е осъдено да заплати на Р. А. М. от град Сливен, ул. „****“, ЕГН *****, сумата 60 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на нейния фактически съжител А. Х. М., настъпила на ***** година в резултат на ПТП от 02.08.2019 година, ведно със законната лихва, считано от 29.08.2019 година до окончателното и изплащане; на Й. И. Г. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, сумата 50 000 лева, представляваща обезщетение на неимуществени вреди от смъртта на неговия баща А. Х. М., настъпила на ***** година в резултат на ПТП от 02.08.2019 година, ведно със законната лихва, считано от 29.08.2019 година до окончателното изплащане и на М. И. А. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, сумата 50 000 лева, представляваща обезщетение на неимуществени вреди от смъртта на нейния баща А. Х. М., настъпила на ***** година в резултат на ПТП от 02.08.2019 година, ведно със законната лихва, считано от 10.09.2019 година до окончателното изплащане, като исковете за разликата над уважените до предявените размери от 200 000 лева, както и претенцията за присъждане на законна лихва за периода ***** година - датата на деликта до предявяване на извънсъдебните претенции към застрахователя са отхвърлени.

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, със седалище град София и адрес на управление район „Триадица“, бул. „Витоша“ 18Б, ЕИК *****, представлявано заедно от К. Х. Ч. и Б. А. В. да заплати на Р. А. М. от град Сливен, ул. „****“, ЕГН *****, сумата 4 554 /четири хиляди петстотин петдесет и четири лева/ лв.; на Й. И. Г. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, сумата 3 795 /три хиляди седемстотин деветдесет и пет лева/ лв. и на М. И. А. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, сумата 3 795 /три хиляди седемстотин деветдесет и пет лева/ лв., представляваща направени от тях съдебно-деловодни разноси за адвокатско

възнаграждение на ангажирания от тях един адвокат.

ОСЪЖДА Р. А. М. от град Сливен, ул. „*****, ЕГН *****, сумата 4 554 лева, Й. И. Г. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, сумата 3 795 лева и М. И. А. от с. Градец, община Котел, област Сливен, *****, ЕГН *****, да заплатят на „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, със седалище град София и адрес на управление район „Триадица“, бул. „Витоша“ 18Б, ЕИК *****, представлявано заедно от К. Х. Ч. и Б. А. В. сумата от 360 лева /триста и шестдесет лева/, представляваща направени от него съдебно-деловодни разноски.

Настоящото решение подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщението му на страните с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____